

Mattheus 26:30

“En als zij de lofzang gezongen hadden gingen zij uit naar de Olijfberg”

1 dat Jezus zong 2 wat Jezus zong 3 hoe Jezus zong

Gemeente,

Het gaat over de kerkdienst in de laatste preken. De kerkdienst. Dat is de wonderlijke ontmoeting van God met zondaren. Van de Verhoogde Christus met Zijn Gemeente. In die ontmoeting zijn er momenten waarop God tot ons nadert: de groet, de wet, de Schriftlezing, de prediking, de zegen. God, die tot ons nadert, spreekt. Maar in een echte ontmoeting komt er ook een beweging de andere kant op. Er zijn in de kerkdienst momenten dat wij tot God naderen. De gebeden en het zingen. Daarin naderen wij tot God.

Nu kun je denken: maar je zingt toch vooral voor jezelf, of voor elkaar? Zingen kan je moed geven, het kan je opbeuren, het kan je een warm gevoel geven, je geloof doen herleven, echt mooi zijn. Nou, dat klopt helemaal, maar dat is niet het eerste. Dat is pas de vijfde reden om te zingen.

Want Wilhelmus á Brakel noemt eerst nog 4 andere redenen. In zijn boek: de redelijke godsdienst, noemt hij 5 redenen om te zingen. Waarom zou je als christen zingen?

Ten eerste omdat het Gods bevel is. Zingt de HEERE! Psalmzingt! Gods bevel.

Ten tweede omdat het schepselen ingeschapen is. Het is schepselen ingeschapen om bij iets moois, iets blijds, te zingen vogels zingen als de zon opgaat. Kinderen zingen als zij blij zijn. Als er iemand mooie blijde dingen meemaakt is het een christen wel. Dus laat die vooral dan zingen.

Ten derde omdat de engelen het ook doen. Zingen is engelenwerk. Uw wil geschiede in de hemel, waar de engelen zingen, alzo ook op aarde.

Ten vierde om het God behaagt. Hij woont op de lofzangen Israels.

En dan ten vijfde omdat het jezelf en anderen tot zegen is, het geloof oefent en versterkt.

Redenen genoeg om te zingen. In de kerkdienst. En vanuit de kerkdienst alle dagen en op alle plaatsen. In de kerkdienst is het gezamenlijk oefenen. Voor Gods aangezicht. Zoals eens de discipelen zongen, met Jezus.

1 dat Jezus zong

In onze tekst zingt de Heere Jezus met Zijn discipelen. Op een bijzonder moment. Als we daar eens op letten. Zojuist heeft Jezus het Pascha gehouden met Zijn discipelen. En dat laten overgaan in het Heilig Avondmaal. Toen Hij zei: dit is Mijn lichaam. Dit is Mijn bloed. Ik ben het Lam dat geslacht zal worden. Ik geef Mijzelf, Mijn leven, Mijn bloed. Toen is Judas weggegaan. Eén

van u zal Mij verraden, Jezus weet het wel. De elven bleven over. En Jezus zal afscheid nemen van hen. Hij zal alleen de weg van het lijden gaan. En straks wacht Gethsemané. Waar de duivel Hem zo benauwen zal. Waar Hij zal zien dat Hem Golgotha wacht, de Godverlatenheid, de vloek. Nog zo'n 12 uur en dan zal Hij nederdalen ter hel. En bij dat vooruitzicht zal Hij bloed zweten en geheel bedroefd zijn tot de dood toe.

Op dat moment is Jezus gaan zingen. Spurgeon wijst erop dat dat zo bijzonder is. Het trof ons als kerkenraad op de laatste censura morum toen wij dat lazen uit het rode avondmaalsboekje, het stukje voor de maandagmorgen. Als er ooit een moment geweest was voor de Heere Jezus om Zijn hoofd op tafel te leggen en in snikken uit te barsten, dan was het nu geweest. Maar Jezus zingt!

Ja, die momenten kun je hebben dat je zegt: zingen? Dat is wel het laatste waar ik denk op dit moment. Ik kan niet zingen, mijn hoofd staat er niet naar. Luister naar de Heere Jezus: Hij zingt op weg naar het bitterste lijden, het gemeenste verraad, de diepste diepte. Jezus zingt! Opdat wij zullen zingen. In de kerk gezamenlijk. Op alle dagen en plaatsen, alleen of met elkaar.

En als zij de lofzang gezongen hadden.

De Heere Jezus zong ook omdat dat de vaste gewoonte was. Al eeuwenlang was het de gewoonte in Israel om na het Pascha de lofzang te zingen. Dat hoorde bij de Pascha liturgie. En daarom zingt Jezus ook nu, zingen Zijn discipelen ook nu.

Wat is zo'n gewoonte waardevol. De gewoonte om in de kerk te zingen, thuis aan te tafel te zingen. Die zorgt ervoor dat je het ook doet als je hoofd er niet naar staat, en als je er geen behoefte aan hebt, er niet voor in de stemming bent. En je zou het liefste helemaal niet zingen. Maar de gewoonte vangt je op. De gewoonte is het vangnet als het verlangen er niet is. Natuurlijk is het het mooiste als je zingt omdat je verlangt te zingen. Het verlangen is als een vogel in de lucht. Maar als je verlangen het af laat weten en de vogel verliest hoogte en valt, valt, ploft dood neer. Nee toch niet: er hangt een vangnet dat hem opvangt. En dat is maar goed. Als het verlangen om te zingen het af laat weten, dan zou je helemaal omlaagvallen, zwijgen, te pletter vallen, nee toch niet: de liturgie vangt je op. Wij gaan zingen, toch zingen. De gewoonte thuis aan tafel vangt je op. Geen zin, eigenlijk geen tijd, maar de gewoonte vangt je op en houdt je gaande.

En dat geldt dan evenzo voor bidden en Bijbellezen en kerkgaan. De vogel van verlangen vliegt soms hoog in de lucht. Heerlijk om te doen, mijn ziel dorst naar God, honger naar het Woord, hoe lief heb ik Uw woning. Maar als de vogel van verlangen daalt, neervalt, neervalt totdat, totdat..... de gewoonte je

opvangt: toch bidden, toch Bijbel lezen, toch naar de kerkgaan. En terwijl je het dan toch gaat doen, komt het gevoel, de vreugde, het verlangen ook vaak weer. Je begon eraan omdat het de gewoonte was en toen je stopte was het weer verlangen geworden. Wij kunnen in ons aardse leven niet zonder gewoontes. Want wie alleen zingt en bidt en bijbel leest en kerk gaat als hij ernaar verlangt en behoefte aan heeft, die bidt en zingt op den duur helemaal niet meer. De vogel is te pletter gevallen op de grond.

2 wat Jezus zong

Dan die lofzang. Dat was een vaststaand iets. Want die lofzang dat waren de Psalmen 113 t/m 118. En die Psalmen neemt Jezus over op Zijn lijdensweg. Blijkbaar vindt Hij Zich daar in terug. Calvijn zegt ergens: in de Psalmen zien wij Christus in het hart. Blijkbaar valt Hij daarop terug. Op Psalmen van de Schriften.

Laten we dat eens bezien: wat heeft Jezus toen, tussen Pascha/Heilig Avondmaal en Gethsemané, gezongen? Goed om ons dat altijd af te vragen: wat zing ik?

Nou Psalm 114 over de uittocht uit Egypte. Passend bij het Pascha. En Psalm 116. Moet je je indenken: op weg naar Gethsemané zingt Jezus: Ik lag gekneld in banden van de dood, daar de angst der hel Mij alle troost deed missen. Omringd, benauwd door droefenissen, maar riep de HEERE aan in al mijn nood. Op weg naar Gethsemané. Misschien hebben wij dat ook wel eens: dat je een psalm zingt en het slaat precies op u. De rillingen lopen over je rug, je krijgt er kippevel van. Het slaat precies op Hem. Angst der hel, droefenissen, de HEERE aanroepen. Wat zal Jezus gezongen hebben. Hard? Dat weet ik niet. Doorleefd? Dat weet ik zeker van wel. Psalm 117.

Looft, looft de HEERE gij heidendom, gij volken looft Zijn alom. Daarvoor doet Hij het! Dat de volken en de heidenen de HEERE zullen loven. Dat zal de vrucht zijn. De Psalm giet moed in Jezus hart. Daar doet Hij het voor!

En daar voor, tussen en na: Psalm 113, 115, 118. 's HEEREN name zij geprezen! Uw Naam alleen zij eer en roem gegeven. Gij zijt mijn God U zal ik loven. A voor het lijden en voor de opstanding uit maakt Jezus God groot. Op weg naar Gethsemané zingt Hij om Zijn God te verhogen.

In alle huizen van Jeruzalem werd op of rond dat moment de lofzang gezongen, maar nergens klonk het zo, zo doorleefd, zo van harte, zo intens, als in de opperzaal waar Jezus was.

Zingt u in de kerk? Zing jij mee? Ik weet, niet iedereen kan een goed zingen. Je stem, je keel kunnen je verhinderen om uit volle borst te zingen. Maar dan gaat er natuurlijk vooral om: zing je met je hart? En echt zingen dat heeft drie

elementen in zich zagen we. Allereerst dat moment van herkenning. Dat je je helemaal terugvindt in een Psalm. Je hart trilt mee. Luther zegt: in de Psalmen zie je Gods kinderen in het hart. In de Psalmen is de Heilige Geest aan het Woord. In de Psalmen horen we wat de Geest werkt als Gods genade je hart inneemt. Dan is dit het geestelijk leven. De Psalmen hebben daar alle elementen van, in de juiste verhouding ook.

Daarom is het zo bemoedigend als je je in de Psalmen terugvindt. Of het nu Psalm 119 is of 51 als je je hart herkent in de Psalmen. Dan heb je geestelijk leven. Zingen met herkenning. Dat kan ook soms betekenen dat je zingt met een biddend hart. Als je zingt: ik zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheid. Of: Ik zing verheugt Uw grote Naam ter eer, dat je biddend zingt: HEERE, het is te hoog voor me, ik kan er nu niet bij, geef het mij, leer het mij, breng mij er weer. Zingen met een smeking in je hart. Soms is het te breed wat je zingt. De lof over de schepping, de liefde tot Gods wet, het verlangen naar Gods oordeel, het gebed voor Israel. Dat je zingt met het gebed in je hart: leer me dit ook HEERE, geef dat ik ook dat ga herkennen. Totdat ik alle Psalmen zo hoog, breed en diep als ze zijn mag herkennen in mijn hart.

Ja en als je de Psalmen niet terug herkent in je hart, niets ervan, dan ben je geen kind van God geen echte gelovige. Dan woont de Geest niet in je.

Zingen heeft ook het moment van bemoediging in zich zagen we. Dat je al zingend je hart op de HEERE mag richten. En weer hoop en moed krijgt omdat je zingt van heil en zegen. Je voelt het niet in je hart, je ervaart het niet. Maar zingend druppelt het je hart in. En je leeft weer op en de hoop herleeft. Luther zie niet voor niets: zingen is twee keer bidden. En zijn ander spreuk was: met bidden en zingen kunt ge de duivel verdringen. Al zingend vult de moed en hoop je hart weer.

Zingen heeft ook het moment van God verheerlijken in zich. Aanbidding. Hem de eer geven, verering. Omdat God het waard is. Omdat Hij er recht op heeft. Voor de beproeving, in de beproeving en na de beproeving. Om wie God is. Vader van de Heere Jezus. Die Zijn Eigen Zoon gegeven heeft. De Zoon, Die Zijn leven gaf, de Heilige Geest Die leven geeft. God van heil. Barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid.

Zingen: herkenning, bemoediging, verering.

Hoe zingen wij? Met een hart van herkenning, zo doorleefd. Met een hart van bemoediging? Zich vullend met wat je zingt. Met een hart van verering. Van harte en altijd God de eer geven?

Met de kerk als de oefenplaats. Vanuit de kerk het leven in, alle dagen, alle plaatsen.

3 hoe Jezus zong

Hoe heeft Jezus gezongen? Nou als Zaligmaker. En dat is zo belangrijk! Als Hij alleen maar als Persoon gezongen had, op Persoonlijk titel, dan kun je zeggen: bewonderenswaardig. Je zou kunnen zeggen: Laten wij het proberen ook te doen, Hem na te doen. Nou, veel succes ermee.

Nee, Jezus zong als Zaligmaker. Op twee manieren. Allereerst heeft Jezus gezongen als Borg. Als Verzoener, als Plaatsvervanger. Ja, want ook van ons zingen of niet zingen moeten we een rekenschap afleggen voor God. Ook over ons zingen moeten wij verantwoording afleggen.

Zingen is, zo zeiden wij: naderen tot God. En God eist zuiverheid, heiligheid, eerbied, vertrouwen, oprechtheid. Alles wat tot God nadert moet daaraan voldoen. Ook ons zingen.

Ga het eens na voor jezelf: hoe is mijn zingen in de kerk? Vol van herkenning voelen, bemoediging indrinken en verering toebrengen? Al die keren dat ik niet eens meezong. Niet besepte wat ik zong op de automatische piloot zong. Al die keren dat mijn mond zong, maar mijn gedachten, maar mijn hart. Nergens kan het verschil tussen je mond en je hart zo groot zijn als in de kerk. Waarmee ben ik tot God genaderd als ik zong? Zo onzuiver, zo leeg.

En hoe is mijn zingen buiten de kerk, alle dagen van de week? Hoeveel komt God niet te kort aan mijn zingen? Misschien zijn er wel huizen waar nooit gezongen wordt. Lippen die 6 dagen van de week niet zingen tot Gods eer. En als wij zingen, hoeveel herkenning is er, hoeveel bemoediging, hoeveel verering?

En toen het moeilijk werd, en er zorgen kwamen, toen zong ik helemaal niet meer. Niet met mijn mond en niet met mijn hart. Geen behoefte aan, niet voor in de stemming.

Als ik alleen nog maar voor het punt van het zingen voor God moest verschijnen. Voor God, Die een oprechte, doorleefde, altijd durende verering waard is en vraagt.....

Jezus zong als Borg. Hij heeft gezongen. Met heel Zijn hart, met volle herkenning, Zich bepalend bij de vreugde die voor Hem lag, Zijn God verheerlijkend, Die Hem tot in de hel toe zou verlaten. Jezus heeft zingend Zijn God gegeven wat Hij waard is. Opdat u zou smeken: Heere Jezus, wilt U dat ook voor mij gedaan hebben? Wilt U ook namens mij gezongen hebben toen en daar? Al mijn niet zingen en al mijn onzuiver zingen, wilt U dat

opgenomen hebben in Uw zingen? Dan is het toch goed tussen God en mij. En anders niet. En anders niet. En dat komt het niet ook, als je op jezelf blijft zingen of niet zingen.

Wat heb ik deze Jezus lief, als ik Hem hier hoor zingen. En het voor mij doet. Waar mij het zingen vergaat daar zong Hij door. En volmaakt. Hij heeft voor mij gezongen. Wat heb ik Hem lief. Herkent u het?

Jezus zong als Borg. Borg van al de Zijnen, van al Gods kinderen. En ten tweede zong Jezus als Bron. En uit een bron komen rivieren voort. Uit de Bron van Zijn zingen vloeit de rivier van het zingen van Zijn Kerk. Van al de Zijnen. En al de Zijnen zingen. Vanuit Hem.

In de kerk allereerst. Dat je zo zingen kan. Heel je hart verklaart zich, heel je hart vult zich met bemoediging, en je mag beleven dat God het zo waard is. En al zingend leef ik op. Ja, met bidden en zingen kunt ge de duivel verdringen. En ik mag zingen, de angst en vrees is weg, bezorgdheid wijkt, twijfel vlucht en mijn ziel looft God en voelt zich al even in de hemel.

Dat is uit Hem! Hij is de Bron Die overloopt in je hart. Hij laat je zo zingen. Oud of jong. En we mogen bidden: Heere, geeft U dat, geeft U dat uit Uw volheid ook aan mij, steeds weer. En ik merk ook: naar de kerk gaan is wel echt iets waar je fit voor moet zijn en uitgerust. Je moet op zijn minst kunnen nadenken bij wat je zingt, en kunnen concentreren op wat ik zing en hoe ik zing.

En dan zingen thuis. Dat je thuis zingt. Ja die gewoonte van aan tafel, maar ook wel eens zomaar. Zomaar omdat je hart overloopt. Onder strijk, in de stal, in de auto, op je fiets, op je kamer. Je begint te zingen voor je er erg in hebt. Zomaar spontaan.

Dat is uit Hem! Daar vloeit uit Jezus' zingen voort. En dat is mooi! Dat is tot zegen van jezelf, maar dat is ook mooi voor anderen. Zou daar niet iets van uitgaan? Daar mag je om bidden: Heere Jezus, geeft U dat ook mij, ook mij. Zou daar niet meer van uitgaan dan van als vader maar praat over zijn werk en over auto's. Zou daar niet meer van uitgaan dan wanneer moeder altijd zwijgt, nooit zingt. Altijd de radio aanheeft. Om nog maar te zwijgen als je meezing ten nazingt met de top 50 en zou schrikken als je wist wat je zong.

En dan zingen in de nacht. Jezus zong in de nacht, letterlijk maar ook geestelijk was het nacht. Nacht van afscheid nemen en Gethsemané en de dood tegemoet. Jezus laat zingen in de nacht: Paulus en Silas zongen God lofzangen. Precies hetzelfde woord. In de gevangenis, gezeseld en gemarteld, de volgende dag misschien we voorgeleid en gevonnist. En zij zongen God lofzangen.

Daar mag je om bidden: o Heere Jezus, geef ook mij dat. Dat is uit U, geef dat ook ik mag zingen in de nacht van mijn leven.

Dat is uit Hem. Dat je zingt in de nacht. En er is altijd wel een Psalm die bij jouw nacht past. Altijd. En er zijn er die het meegemaakt hebben rond het afscheid, bij het sterfbed van opa of oma, vader of moeder. Dat er gezongen is. Psalmen in de nacht. En Spurgeon zegt: weet je waarom Jezus zong? Hij wilde laten merken: Mijn godsdienst is een godsdienst van vreugde, heil en uitzicht. Dat bleek toen wel, zingend rond het sterfbed. De godsdienst van Jezus, Die geeft heil, vreugde, uitzicht. Als alles wegvalt, geeft Jezus de hoogste vrede en het hemels uitzicht. En ik vraag je vanmorgen: als je dat hebt meegemaakt, wat heb je ermee gedaan? Heb je je er al door bekeerd? Of heb je het van je afgeschud, is het toch van je afgegleden. Terwijl je het zo van dichtbij gezien hebt.

Zingen. Vanuit Christus, in de kerk, in je leven, in de nacht. Dat heeft toekomst. Want in de hemel zingen zij. Ik zag als een glazen zee met vuur gemengd. En die de overwinning hadden van het beest, die stonden aan de glazen zee, hebbende de citers Gods. En zij zongen het gezang van Mozes en van het Lam.

Zingen is eeuwigheidswerk. Wat een verschil: zingen aan de glazen zee, of wening en knersing der tanden als voetbank van Zijn voeten. Wie hier niet leert zingen, zal eeuwig knersen en wenen.

Waarom zingen zij aan de glazen zee? Niet uit gewoonte, maar spontaan, ziende in de heldere zee van Gods wegen en werken, tot op de bodem van Zijn werken en wegen en ze gaan spontaan zingen en eeuwig blijft het spontaan.

En wat zingen zij? Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de lof, eer en dankzegging tot in eeuwigheid.

Zult u, jij meezingen?

Amen